

MESE AZ ARANY ALMÁRÓL

Arany kertecskében virít egy arany fa,
Aranyhajú kis lány sétálgat alatta.
Egyszer csak fölpillant, hát mit hall, hát mit lát,
Csillogó, ragyogó, csengő arany almát:

– Árva vagyok, árva, be vagyok én zárva,
Szabadíts ki innen, kér egy kis madárka.

Aranyhajú kis lány mindjárt sírva fakadt,
Nagyon megsajnálta a kis rab madarat.

Arra szállt egy lepke, vidáman csapongó,
Jobbra-balra ringó, aranyos pillangó:

– Ugyan mit sírsz, mit rísz, aranyhajú kis lány?
Mézes kalácskádat elvesztetted talán?

– Hogyne sírnék-rínék, mikor be van zárva
Arany almácskába egy szegény madárka.

– Lepke nem segíthet, kérd meg a méhecskét,
Majd megvigasztalja szomorú szívecskéd.

Méhecske megcsípi az arany almácskát,
Az meg kiereszti a kis rab madárkát.

Arra száll egy kis méh virágról-virágra,
Édes mézecskeével teli van a lába:

– Ugyan mit sírsz, mit rísz, aranyhajú kis lány?
Mézes kalácskádat elvesztetted talán?

– Hogyne sírnék-rínék, mikor be van zárva
Arany almácskába egy szegény madárka.
Lepke mondta, kedves, aranyos méhecském:
Te vigasztalod meg szomorú szívecském.
Hogyha te megcsíped az arany almácskát,
Az majd kiereszti a rab kis madárkát.

– Lepke mondta, sajna, lepke nem jól mondta,
Mert a méhecskének sok a dolga, gondja.

Kis méh nem segíthet, kérd meg a szellőcskét,
Majd megvigasztalja szomorú szívecskéd;
A fúvó szellőcske lefújja a fáról,
Az arany almácska megnyílik magától.

A fúvó szellőcske éppen arra szállott,
Nagyon jó kedve volt, vígan dudorászott:

– Ugyan mit sírsz, mit rísz, aranyhajú kis lány?
Mézes kalácskádat elvesztetted talán?

– Hogyne sírnék-rínék, mikor be van zárva
Arany almácskába egy szegény madárka.
Kis méhecske mondta, jó kedvű szellőcském:
Te vigasztalod meg szomorú szívecském;
Ha te az almácskát lefúvod a fáról,
Az arany almácska megnyílik magától.

– Kis méhecske mondta, hát nagyon jól mondta,
Aranyhajú kis lány, segíthetek rajta.
Zim-ziri-zim, hullj le, szép arany almácska!
Zim-ziri-zim, szállj ki, te kis rab madárka!

Az arany almácska, mikor a szél zúgott,
Aranyhajú kis lány kötőjébe hullott.
Ott mindjárt kettévált, ott megnyílt magától:
Egy madár repült ki az arany almából.
Piros volt a tolla, sárga volt a lába,
Rászállott dalolva a kis lány vállára:

– Szabad vagyok, szabad! Semmi bajom sincsen!
Aranyhajú kis lány, áldjon meg az Isten!